

L'ANOIA POÈTICA.

UNA APROXIMACIÓ HISTÒRICA A LES CREATIVITATS I PLATAFORMES DE LA COMARCA

JOAN PINYOL I COLOM

En la sessió inaugural del cicle *Terres, ponts, paisatges. Poesia i edició a la Catalunya d'avui*, que va tenir lloc el gener passat a la Residència d'Investigadors de Barcelona, Sebastià Alzamora, en plena anàlisi de la situació actual de la poesia catalana, va subratllar, entre altres trets, el seu caràcter *aindustrial*, els seus nuls efectes mercantils —que explicarien la poca pressa a publicar per part dels editors— i l'existència d'un públic lector, reduït i especialitzat a Catalunya, que hauria convertit el gènere en una elit cultural integrada per un miler d'individus, entre poetes, editors i lectors. Però també va remarcar que, tot i no ser prou llegida, la poesia continua sent absolutament respectada perquè es considera necessària per la seva contribució al bé comú.

En el marc d'unes sessions dedicades a la vertebració del país en matèria poètica, al diàleg entre la capital i la resta del territori i a l'anàlisi de les dificultats que sovint han tingut, i tenen encara, els projectes culturals a comarques, per salvar les barreres de l'aïllament o el desconeixement, la sisena ponència es va dedicar a la història i a l'actualitat poètica de la poesia a les comarques del Bages i de l'Anoia.

L'estudi que segueix és el resultat de l'aproximació que es va donar a conèixer respecte de les creativitats singulars i de les plataformes poètiques sorgides a l'Anoia des del segle XIX, caracteritzades per la voluntat manifesta de transcendir els límits comarcals i d'incidir en el panorama cultural i general del país.

EL SEGLE XIX I ELS INICIS DEL XX

En el pròleg-presentació del llibre *Viscudes*, del poeta capelladí Josep Costa Pomés, Josep Aladern, sota el pseudònim de Cosme Vidal, va presentar l'autor del poemari com un “*poeta nascut en el més extremós límit de la classe proletària, entre els pàries d'una vall tant pagesa com industrial, sense altre mestre que la seva vocació, i autor d'unes poesies, sovint defectuoses de les regles literàries, però plenes a vessar de sentiment humà, ideal revolucionari i esperit de renovació social*”. Doncs bé, fins a l'actualitat la nostra comarca ha estat també el referent de contínues inquietuds poètiques i culturals que han deixat la seva empremta al llarg de la història.

Si llancem un pont cap a un passat cada vegada menys immediat i el mirem de recórrer fins als nostres dies amb una pinzellada sobre alguns referents, ens adonem que durant el segle XIX hi ha autors d'una incidència notable en el panorama literari i social del moment. És el cas del calafi Alexandre de Riquer que, a part de la seva aportació al món de les arts decoratives i del cartellisme influenciada per l'*Art Nouveau*, va publicar quatre reculls poètics: *Crisantemes* (1899) —un poema en prosa en 34 cants—, *Anyorances* (1902), *Aplech de sonets* (1906) i *Poema del Bosch* (1910) que, estructurat en 18 cants, esdevé una epopeia del paradís perdut que per a ell significa la natura.

A cavall del segle XIX i XX hi situem l'obra de dos poetes anarquistes. D'una banda, el capelladí

Josep Costa Pomés, que, a part de la seva contínua col·laboració poètica en la premsa del moment —tant local com nacional— i a part d'obtenir diversos premis en diferents Jocs Florals —com el que l'any 1906 va rebre a Capellades, en uns jocs presidits pel també capelladí Sebastià Josep Carner, pare de Josep Carner—, l'any 1914 va publicar el poemari *Viscudes*, ple de referents anoiencs, al qual va seguir *Gloses i irreverències* l'any 1917, integrat en l'anomenada literatura de militància política. I, d'altra banda, l'osoneca establerta a Igualada, Maria Trulls, col·laboradora de diversos diaris igualadins i de la qual, i a títol pòstum, l'any 1934 es faria una edició de la seva obra poètica sota el títol de *Les meves filles*. A la mateixa època es dona a conèixer també l'obra de l'igualadí Joan Serra i Constansó, col·laborador assidu de diaris i revistes com *La Campana de Gràcia* o *L'Esquella de la Torratxa* —amb el pseudònim de Jep de Jespus— i autor de dos poemaris: *Tonterias* i *La Barricada*, en els quals es reflecteix el seu afany de renovació social. I també és el moment de Jaume Boloix i Canela, autor de diversos reculls poètics de temàtica religiosa i patriòtica sota la influència de Verdaguer, com ara *Les dolors de Maria* (1889), *L'Assumpta* (1891), *Voladúries* (1903), *Poesies líriques* (1905) i del poeta i eclesiàstic, nascut a Santa Maria del Camí, Josep Calafat i Mesquida, autor del recull *Poesies*, que va dedicar al paisatge mallorquí sota la influència directa de Costa i Llobera.

A la mateixa època també hem de situar dos igualadins més: Joan Cendra —que va destacar per uns versos manuscrits dedicats a la industrialització de la seva vila natal i per la publicació, l'any 1899 de *Villa-Maria*, un recull poètic escrit a partir dels records d'una estada a Cartagena— i Josep Forn, traductor de Victor Hugo, Corneille i Racine, lector i admirador de Verdaguer i autor de poemes dispersos per la premsa local i d'una versió rimada de l'obra medieval *Imitació de Crist*. En aquests anys també se situen els poemes de la capelladina i col·laboradora de diverses publicacions, Manuela Tarafa i Juncosa.

Pel que fa a Calaf, hi trobem dues figures més: el poeta i advocat Isidre Vilaró, establert a l'Anoia des del 1905 i que se'ns manifesta com un dels primers traductors d'Horaci en vers a partir de les obres *De mon ermot i del verger d'Horaci* (1918) i *Obres de Q. Horaci* (1922), a més d'escriure diversos poemaris que han restat inèdits, i el capellàvicari Pius Forn, nascut als Prats del Rei, que va publicar tres reculls: *Caramelles* (1955), *Monjoia de poesies* (1958) i *Flors morades* (1960), a part d'alguns inèdits.

ABANS DE LA GUERRA

Als anys vint i trenta també trobem autors de la comarca que donen a conèixer les seves primeres obres amb una connexió directa amb les avantguardes. Des d'Igualada Joan Llacuna, íntim amic i autodeclarat hereu de Rosselló-Pòrcel, iniciarà la seva producció l'any 1934 amb el llibre *Ònix i níquel*, amb una important presència d'elements avantguardistes. Posteriorment publicarà *Aurora de l'Aragall* (1932, 1942 i 1961) i escriurà altres llibres que apareixeran publicats conjuntament i a títol pòstum en el recull titulat *Obra poètica*, que incloïa els llibres *L'espiga a la mà*, *Nyora* i altres poemes inèdits, a més d'un pròleg de Salvador Espriu en el qual s'estableixen alguns paral·lelismes entre l'obra del poeta igualadí i la de Verdaguer i on, en referència als versos del primer, s'afirma el següent: “*Per ells passa tota la seva Igualada pairal, la qual coneixerem per sempre més, vista a través d'uns ulls que han rebut el poder de fixar-la, en la seva quinta essència, per al nostre efecte i la nostra comprensió (...). Vet aquí un home que ens deixà, en una llengua quasi morta, unes paraules vives. Unes quantes paraules que han merescut durar*”.

De finals dels anys vint i començaments dels trenta hi hem de situar també la primera època de la *Revista d'Igualada*, fundada per un grup de joves igualadins, entre els quals figura el mateix Joan

Llacuna, amb reconegudes inquietuds literàries i artístiques que havien col·laborat ja en publicacions anteriors i que es van convertir també en redactors de la revista. Amb una periodicitat mensual, en van aparèixer nou números en els quals es va mantenir de manera fixa la secció anomenada “Garba, noticiari cultural igualadí”. A part de les diverses col·laboracions, organitzades temàticament, va destacar-hi la publicació de poemes de Joaquim Ruyra i de Maria Antònia Salvà.

Entre els redactors de la *Revista d'Igualada* s'hi trobaven també els igualadins Lluís Ribamartí, autor del *Breviari de Maig* i Pere Puig i Quintana, que l'any 1932 va publicar el recull *L'estel errant*.

LA POSTGUERRA

Als anys quaranta, en la immediata postguerra, es publiquen obres d'autors religiosos com ara l'escolapi igualadí, Ramon Castellort, que donarà a conèixer 22 llibres de versos, entre els quals destaquen *Mi soledad sonora* (1941), *Breviario espiritual*, *Arpa en éxtasis*, *Navidad* —amb un preludi en vers del poeta Marquina— i altres de publicats a títol pòstum, com ara *Poemes de la mort* (1977). De la mateixa època destaca igualment Josep Maria Borràs amb títols com *Pessics a l'ànima* (1947), *Trossos de cor* (1949), *Branques i níus* (1949) i *Cel rogent* (1953).

Aquests referents a banda, és obligat que parlem dels moviments de resistència cultural que acabada la guerra van començar a fer via des de la clandestinitat i en què destaca de seguida l'odenenc Josep Romeu i Figueras, per al qual els anys quaranta són els de la seva primera projecció poètica i intel·lectual. Com a poeta dona a conèixer els seus set primers poemaris que seran editats conjuntament l'any 1951 sota el títol *Obra Poètica*. Ens referim a *Terra*, *Sonets*, *Aires de llegenda*, *El mal caçador*, *Elegia del mite*, *Nits, més enllà del somni* i *Vària*, uns reculls escrits en una

època en què el seu autor, no sols juga un paper molt important en les activitats clandestines de postguerra, sinó que inicia una intensa carrera d'investigador que tindrà una incidència directa en poetes posteriors.

En els primers moments de la seva producció, la crítica —sotmesa al règim franquista— serà capaç, a més, de presentar-lo com un poeta religiós i obviarà el vessant patriòtic-nacionalista de la seva obra primerenca en la qual, i també segons Salvador Espriu, destaca “*la flama tranquil·la, la tendresa, la distinció i la delicada bondat*”. Entre 1952 i 1958 Josep Romeu escriurà els poemes d'una altra obra, *Tres cicles de retorn*, que en part seran publicats a la premsa, però que no veuran la llum de forma unitària fins als anys noranta, després d'una interrupció voluntària de la seva carrera poètica per causes personals, literàries i professionals.

Tornant als compromesos anys quaranta, tant a Barcelona com en altres ciutats catalanes comencen a organitzar-se reunions clandestines que possibiliten el contacte directe entre els intel·lectuals d'avantguerra —que havien vist estroçada la seva trajectòria cultural a causa del conflicte bèl·lic—, i les noves veus de la poesia que, com el cas de Romeu, tenen l'oportunitat de fer les primeres lectures públiques dels seus versos. Així, el model d'una d'aquestes reunions, la dels *Amics de la Poesia*, li inspira la fundació, al costat d'altres intel·lectuals igualadins, del grup Anabis, una entitat amb un gran esperit de continuïtat cultural que, amb una ambició nacional i no pas localista, té el propòsit d'integrar-se en la consciència de defensa de la llengua i de la cultura catalanes. Des d'Igualada, doncs, i amb ell al capdavant, entre 1944 i 1948, Anabis organitza 28 actes diferents, entre conferències, tertúlies i recitals poètics, que van comptar amb la participació, entre d'altres, del mateix Palau i Fabre, Carles Riba, J. V. Foix i Josep Miracle.

Als anys cinquanta i a la Poble de Claramunt trobem dues referències poètiques. D'una banda, la publicació del recull *Poemes de la Poble de*

Claramunt (1953), a càrrec de Florenci Cornet, i de l'altra l'aparició dels primers reculls del metge i poeta poblatà Xavier Miquel. Ens referim a *Infern quadrivèrtex* (1950) i *Error nicti-lícit* (1954), als quals seguiran *Macla mínima* (1961) i *Penell irat* (1970), on posa en pràctica les experimentacions formals de l'avantguarda dels anys vint. Des d'Igualada, Teresa Castellà —que havia après el gust per la poesia sota la tutela del seu pare Gabriel Castellà— publica el seu *Veler de somnis* (1952), al qual va seguir l'any 1986 el recull *Poemes d'avui i de sempre*, amb quatre mots inicials del poeta Pere Ribot. També als anys cinquanta té lloc a Igualada la I Festa de la Poesia, organitzada pel Cercle de Cultura Torras i Bages, un acte cultural que va tenir lloc el 21 i 22 de maig i que va comptar amb un recital-col·loqui de poesia a càrrec de diversos poetes, entre d'altres, Josep Romeu, Xavier Miquel, Antoni Carner —autor del recull *Argelaga florida*—, Antoni Dalmau i Jover —autor de *Santa Maria. Poema a la Immaculada* (1959)—, Miquel Àngel Solà i Dalmau —autor dels llibres *Contrallums* i *Sonets de Quaresma*—, i mossèn Josep Maria Borràs, que ja hem esmentat.

ELS ANYS SEIXANTA

Als anys seixanta descobrim a Igualada un poeta provinent del seminari de Vic, que havia estat impulsor de l'antologia poètica *Estudiants de Vic* i que, des de ben jove, juntament amb Segimon Serrallonga —finat l'abril d'aquest any— i Josep Junyent, havien rebut el mestratge de Carles Riba des de la clandestinitat. Ens referim a Antoni Pous i Argila, un sacerdot que es va convertir en l'ànima de diverses iniciatives poètiques i culturals amb unes repercussions notables a la capital anoienca. Batejat pel mateix Riba com a “poeta del foc”, Antoni Pous va estar-se tres anys a Igualada, de 1960 a 1963, durant els quals

— va fundar el grup Lacetània, al voltant d'un nombrós grup de joves amb diverses inquietuds

culturals que van organitzar tertúlies —amb la participació dels poetes més representatius del moment—, exposicions d'art, lectures teatrals, conferències i que van editar la revista *Textos*, una de les revistes més incisives de la postguerra, i els *Quaderns de Lacetània*, la majoria dedicats a monografies de temàtica poètica;

— va organitzar l'any 1961 un homenatge pòstum a Carles Riba que va involucrar totes les autoritats polítiques, eclesiàstiques i culturals de la ciutat i que es va convertir en una festa de la poesia catalana del moment amb l'assistència de la vidua del poeta, Clementina Arderiu, J. V. Foix, Joan Oliver, Marià Manent, Rosa Leveroni, Tomàs Garcés, Miquel Martí i Pol i Palau i Fabre, entre molts altres;

— va publicar una *Antologia de la poesia igualadina* (1963) que incloïa un prefaci signat per ell mateix que constitueix un veritable assaig sobre la poesia local i que il·lustrava diversos poemes d'autors anoiencs acompanyats de la respectiva ressenya biogràfica. Entre els antologats, i a part de molts autors ja esmentats, hi figura un poeta anònim del segle XIV i també la poblatana Josefa Xaubet, Manuel Gomis i Sentís i Pius Morera, entre altres;

— i per últim, i abans de deixar Igualada, Antoni Pous també va tenir cura de l'edició d'un llibre dedicat a Carles Riba, derivat de l'homenatge —publicat en un número especial de la revista *Vida...* del 27 de maig de 1964—, que incloïa estudis de Josep Romeu, Artur Therry i Joaquim Molas, a més de textos fins aleshores inèdits del poeta finat.

També als seixanta, l'igualadí Antoni Canals i Enrich dona a conèixer el seu primer recull poètic, *Espurnes de vida i de sal* (1962), al qual van seguir *Garlanda de nou colors* (1989) i *Un bri de llum* (1998).

La dècada dels setanta testimonia l'aparició d'una nova antologia de poetes aplegats sota el nom de *Farigola. Poesia a Igualada* que va néixer —segons la primera edició— “per a moure una

mica un toll enfangat on hi havia una gent que podia i volia dir i mostrar coses”. L’antologia aparegué l’abril de 1978 amb uns mots preliminars de Joan Brossa i un epíleg de Pau Riba, i fou seguida d’altres antologies sota el mateix nom que van aplegar poemes de diversos poetes locals.

En la mateixa línia cultural aglutinadora, els anys vuitanta també van veure néixer diverses iniciatives poètiques. A Igualada, en el marc de la coordinadora d’entitats culturals, l’octubre de 1983 es va crear la Ponència de Literatura amb la missió d’analitzar la situació en què es trobava la literatura de creació a la ciutat. Aquest va ser el pas previ a l’organització de diverses tertúlies a l’Ateneu Igualadí al voltant d’un convidat de renom, en les quals es va reflectir la manca de difusió que patien les obres dels autors locals i les dificultats a l’hora d’editar-les. D’aquí va venir la idea de publicar anualment, i sota el nom d’*Aqualata Literària*, una selecció de textos literaris d’autors anoiencs. El primer número va aparèixer el setembre de 1985 amb un pròleg de Josep Romeu i va donar a conèixer 92 treballs poètics de 26 autors, entre els quals hi havia Ignasi Castelltort, Anna M. Martí Ferrer, Henar Morera Velázquez, Xavier Pedraza Jordana, Xavier Ribera López, Enriqueta Solé Quintana, i molts d’altres. El segon número va aparèixer l’any 1987 amb un pròleg de Joaquim Molas, en el qual s’afirmava que aquella iniciativa calia entroncar-la en la trajectòria global de la ciutat marcada pel grup Anabis als anys 40 i continuada pel grup Lacetània als anys 60. En aquest segon número, i a part d’alguns poetes que ja trobàvem en el primer, van aparèixer poemes d’Antoni Boada i Garcia, Josep Busqué i Corbella, Lurdes Estruch i Vives, M. Lluïsa Avante i Roca, Ada Jover Sampere, Magí Puig i Gubern, M. Pilar Tarragó i Piñol, entre molts d’altres.

D’origen també anoienc i també en aquesta època destaca la tasca del rapsode i poeta calafi Celdoni Fonoll, el qual des dels setanta, però sobretot als vuitanta, va dur a terme una intensíssima tasca divulgadora de la poesia catalana per escoles i instituts, els alumnes dels quals

van rebre una antologia de la poesia catalana de tots els temps amb el títol de *La poesia a l’escola*. Els diferents reculls anaven precedits de pròlegs de diversos escriptors, com ara Miquel Martí Pol, Joaquim Carbó, Joan Oliver, Vicent Andrés Estellés, Jaume Vidal i Alcover i Salvador Espriu. També als vuitanta i sota el títol de *Sonets i altres assaigs poètics* (1981) es va publicar una selecció pòstuma dels poemes que l’igualadí Joan Dalmasas i Palomas va escriure entre 1937 i 1939, durant la seva reclusió al castell de Gardeny de Lleida. També es van donar a conèixer els primers llibres del poeta, nascut a Rubió, Josep Ferrer i Bujons, com *Paraules de pluja al vent* (1983), *Paraules de lluna tèbia* (1986) i *Les fulles de tardor* (1987), als quals seguiran *Tots els cants* (1991) i *Bagatge de miralls* (1997). I, per últim, també apareix una altra antologia, d’abast intercomarcal, anomenada *Tertúlia Literària* que el 1987 publica conjuntament l’obra de diversos poetes del Penedès, de l’Anoia i del Garraf, entre els quals —i en representació anoienca— hi trobem Lurdes Estruch i Genaro Ortega, a més d’altres que ja han estat citats.

FINS ALS NOSTRES DIES

A la dècada dels noranta i fins als nostres dies, han continuat naixent noves realitats poètiques a la comarca. Així, l’igualadí Ernest Farrés, a part d’una incipient veu poètica que va començar a fer-se sentir, va destacar també com a impulsor i col·laborador de diverses plataformes divulgadores. A més de col·laborar habitualment en les seccions de cultura de diversos mitjans de comunicació, durant els anys 1995 i 1996 va crear i dirigir la revista mensual *Esmert*, que al llarg d’un any va treure a la llum poemes inèdits d’autors contemporanis en llengua catalana, poemes traduïts en versió bilingüe d’altres autors i textos de crítica i teoria literària. Recentment, i com a antòleg, ha publicat *21 poetes del XXI. Una antologia dels joves*

poetes catalans (2001), que aplega vint-i-una veus poètiques d'arreu dels Països Catalans.

Com a poeta i fins a l'actualitat, l'obra d'Ernest Farrés es concreta en dos reculls poemaris publicats a la dècada dels noranta. Ens referim a *Clavar-ne una al mall i l'altra a l'enclusa*, amb el qual va obtenir el I Premi Octavio Paz de Poesia 1996 i *Mosquits*, publicat l'any 1998 amb un pròleg de Josep Romeu que situa la poesia de Farrés “*en la línia de la poesia catalana jove, no prou considerada ni atesa, en la qual hi ha revolta, entre el desencís i l'humor a voltes amarg enfront d'una societat i d'uns mitjans i formes de vida que els seus components s'han trobat ja preformats i que ells denuncien*”.

A part, als noranta van néixer altres plataformes de difusió poètica:

— en forma de la revista *Romanços. Revista artística i literària* que des de Piera, a partir de l'abril de 1992 i amb un caràcter quadrimestral —d'acord amb les estacions metereològiques—, va publicar diversos números en els quals es van donar a conèixer seccions poètiques fixes, signades, entre altres col·laboradors locals, per Basilisa Sanahuja i Rifé —que un any abans havia publicat el seu *Camí de Betlem*, al qual havien precedit *El pensament vola, torna i dansa* (1981) i *Sentiments refilats* (1985)— o per la pierenca Maria Josepa Ribera, que el 1999 va publicar *En cru*, amb un pròleg cançó d'Enric Casasses, i que acaba de treure a la llum *El meu alfabet roig* (2002);

— en forma de la revista que avui acull aquestes lletres, la *Revista d'Igualada*, que en la seva segona època, encetada l'abril de 1999, ha donat a conèixer poemes inèdits de Segimon Serrallonga, Miquel Martí i Pol, Narcís Comadira, Àlex Susanna, Jacint Verdaguer i Lluís Calderer, ha dedicat articles d'assaig a propòsit de l'obra poètica de diversos autors i s'ha fet ressò historiogràfic de les diferents iniciatives culturals i poètiques sorgides a la comarca;

— en forma de premis poètics —com el Premi Joan Llacuna de Poesia o el Manuel Mateu de Recitació, aglutinats des de fa uns anys dins els Premis Ciutat d'Igualada i de convocatòria anual;

— en forma de la publicació, des del Consell Comarcal de l'Anoia, del llibre *Qui escriu a l'Anoia*, de Sònia Magallón i Teresa Mas, que van aplegar la informació referida als autors anoiencs que havien publicat alguna obra en els diferents camps bibliogràfics;

— en forma de connexió directa amb altres entitats poètiques del país, com el cas del Grup de Poesia Viva d'Igualada, que, lligada directament a l'entitat barcelonina homònima, du a terme una activitat molt intensa de divulgació i recitació poètiques, de la qual sobresurten diversos noms com Lleonard del Rio —promotor del concurs de recitació Manuel Mateu, entroncat en la tradició de rapsodes igualadins, col·laborador de diverses publicacions i autor, entre altres llibres, de *Versos de badana* (1999) i *Aigua vermella* (2002)—, Antoni Prat i Gelabert —que esdevindrà membre del Seminari d'Investigació Poètica de Barcelona i que és autor de poemaris com *Poemes a tres veus* i *Somnis del silenci*—, Josep Rossell i Farré —col·laborador poètic de nombrosos periòdics i autor de diversos reculls, com ara *Encontres*—, i molts altres.

A la mateixa època, i una vegada jubilat de la seva intensa activitat com a investigador, es produeix la represa de la creació poètica de Josep Romeu a partir de la publicació del llibre *Tots els poemes* (1993), que va acarar-lo amb textos escrits quatre dècades abans i que va animar-lo a escriure els llibres *Temps* (1995), *Ésser i estar* (2000), *Versos a mitja veu* (2000) i molt recentment el seu darrer *Imatges i metàfores* (2002).

També als noranta es donen a conèixer noves veus poètiques com ara Francesc Rossell, que l'any 1992 havia resultat guanyador del VIIè Certamen per a joves de l'Institut Català de Serveis a la Joventut de la Generalitat de Catalunya, motiu pel qual va publicar el seu primer llibre *Amb la pluja al cor*, al qual va seguir *Estima'm a Donòstia* (1998). I també és el cas de la capelladina Montserrat Costas, que es va estrenar amb el llibre *Poesia egocèntrica* (1997), guanyador del Premi de poesia Divendres Culturals

1996, seguit del llibre *Híbrid*, escrit conjuntament amb Jordi Condal. Sense moure'ns de Capellades, l'any 2000 es va publicar *Versos i dibuixos. Un recorregut poètic il·lustrat per alguns espais de Capellades*, un recull de poemes de qui signa aquestes lletres, acompanyats de les il·lustracions de l'artista Costa Solé. Anys abans, Celdoni Fonoll havia encetat la seva producció pròpia amb els reculls *Tremplant t'empaito* (1993) i *Versos perversos* (1995), de to eròtic, als quals van seguir *Tocat d'amor* (1997), *Amor de Lluny* (1998), *Veus d'ocells* (2000) i *Versos dispersos* (2001). Recentment també s'ha produït la primera incursió a la poesia de la touenca Elisa Vidal, que l'any 2001 va publicar el recull poètic *Música de paraules*.

Tot i que de manera individual i silenciosa, no hi ha dubte que el gènere poètic es continua conreant a la nostra comarca. Com va dir en una ocasió l'igualadí Josep Maria Borràs, “*el vers, però, quan és alguna cosa més que paraules ben dites i ben tallades, quan canta realitats viscudes i plenes de sang, quan diu alguna cosa, quan sent i fa sentir, quan es fica al moll dels ossos dels que llegeixen i sap donar alè de vida a tantes coses mortes, llavors és quelcom més que queixes de romàntic i volves de neu que la indiferència, l'oblit o el menyspreu fondran*”.

Si, entre altres, la poesia té la funció de deixar fixats en el temps una visió del propi territori, una pluralitat de paisatges i de temàtiques que esdevenen comuns en una mateixa contrada i unes accions individuals ben il·lustratives del caràcter dels seus protagonistes, no hi ha dubte que l'Anoia “*pagesa i industrial*” també ha estat, continua sent, i tant de bo perduri, una terra de poetes.

JOAN PINYOL I COLOM (Capellades, 1966) és llicenciat en Filologia Catalana. Professor d'ensenyament secundari, columnista del *Diari d'Igualada* i escriptor. És autor de *Balanci d'onades* (1994), *Avinguda Capri* (1999), *Versos i dibuixos* (2000), *Ningú ve fet a mida* (2001) i *Noranta-nou maneres de no viure encara a la lluna* (2001). Darrerament ha guanyat el Premi de Narrativa Ciutat Vila-real amb la novel·la *Stòitxkov i Sofia* i està a punt de publicar *Inquietat nit i altres contes*.